

סיפורה האישי של חמד, כפי שסופר לשולחיה יריב

שלים. הוא סיפר לי על תהילה, כמה שהיא היתה מקסימה. הם נפגשו על שפת הים בתל-אביב. הוא היה בקשר אז עם בחורה אחרת, וסיפר לי למה היחסים ביניהם נגמרו.

התברר לי שתהילה באה מבית מפורד, ומצאה את עצמה בהריון. היא טיפוס רומנטי, רוסיה בעלת טמפרמנט. היא היתה בטוחה שהם יתחתנו. הצרה היתה שהיא היתה תהילה מחדרה, נחותה מבחינה חברתית, והוא היה דנציגר, עם כל התהילה שלו. איך היה לה צ'אנס?

האמת היא שהיא לא דרשה והוא לא התאמץ, וכך זה נשאר.

הוא תמיד סיפר לי כמה שהיא היתה יפה, ואיך ידעה לשיר. מה שברור לי הוא שערך היום היא לא השתחררה מההלם על כך שהיא מסרה אותי לאימוץ.

מאוחר יותר, בעת שרותה באיי-טי-אס (חיליהנשים בצבא הבריטי) בזמן המלחמה, היא הכירה טייס אמריקאי, נישאה לו וילדה לו שני ילדים, ומאו היא גרה בטקסס. היא נושאת אשמה איומה, ולא חדלה לחפש אצלי סליחה, למרות העובדה שאף פעם לא האשמתי אותה. איך יכולתי? כשהייתי בת 17 הכרתי את שוקה אפלבוים. הוא היה יפהתואר. היתה לו עין אחת מזכוכית. הוא עבד בטכנאות מטוסים, כשהתפוצץ דודיהלחמה כי שדהדוב, וכך איבד עין.

הייתי נורא נפעמת כשהגעתי לביתה בירושלים. נעצרה לידי מונית ממנה הוא יצא. נפגשנו על הסף. משם המשכנו לטייל שנינו ברחובות ירושלים.

אחר-כך סיפרה לי אחותה של אמי את שמות הוריי: תהילה קצמן ויצחק דנציגר. השם לא אמר לי כלום. אמרו לי

יכרון הילדות הראשון שלי הוא המעבר מבנימינה לתל-אביב. לבית גדול עם חדר מדרגות מפחיד. הייתי אז בת 4. הדירה היתה צנועה, שלושה חדרים, עם רהיטים שהובאו מאירופה. ההורים שלי, נאווה ואיזידור סרסקי, היו אנשים בשנות ה-40 המאוחרות שלהם. כבית לא דיכרו אף פעם על כסף. זה היה בית תרבותי, כולו נועם ורוגע, שחינך אותי לאהבת הארץ. למדתי בכית-ספר תל נורדוי, והייתי ילדה רוה, בעלת שיניים כולי-טות. לא גידלו אותי להבליט נשיות מוקדמת, אלא בשיא הצניעות. חלמתי לשתות שמנדיגים כמו כל ילד אחר, והתחננתי לפני ההורים שיתנו לי פתק לאחות. קינאתי בילדה שהיתה לה ר' טיה שחורה, זה נראה לי, באותם הימים, כליכך מלא מיסתורין ועניין. הייתי תלמידה סבירה. ילדה בעלת

"אני אעמוד על הרגלי"!

העין השנייה נפגמה גם כן. הוא בא מבנימינה, ממישפחת-איכרים נחמדה. לא חשבתי שאני מחפשת אבא. כשהיכרנו זה את זה הוא היה בן 31, וכנראה שחיפשתי או משהו שלם. הוא היה הגבר הראשון בחיי. לפני זה היו לי חברים של קולנוע. הייתי מין ילדה ילד.

אחרי חודשיים התחתנו. הוא היה מאור אמוציונלי. יפהנפש. עברנו לגור בבית שכור, ליד האקליפטוסים, שם החזקנו כוורות.

תוך זמן קצר גיליתי שאני בהריון, ואו קיבלתי במתנה את כלבי-הזאב הראשון שלי, כלבה בשם אסיה. כלבים אלה אהובים עליי. גם היום הגיעו איתי לארץ שני כלבים כאלה.

אמו של שוקה לא פסקה מלבקש ממני להפסיק ולא להטתכל על הכלב, כי הילד ייצא דומה, חלילה. הכלבה

הנפשות:

- **יצחק דנציגר**, מחשובי האמנים ביישוב ובשנים הראשונות במדינה. פיסלו "נמרוד" נחשב בשעתו כיצירה מהפכנית, שהיוותה את נקודת-המוצא של תנועת הכ"נענים". היה אחד הצעירים יפיהתואר ביישוב.
- **מרדכי (מוטלה) קינדר**, האסיר הביטחוני היהודי מס' 1 במדינה. הוחזק במשך שנים בחשאי בתא-בידוד בכלא. מאחר שהשילטונות לא היו מוכנים לגלות את פירטי המשע שיוחס לו.

שהוא אמן, ושהוא חי באנגליה. עברו שנים, הלכתי לצופים, אחר-כך למדתי בגימנסיה גאולה, ומשם לבצלאל. הלכתי ללמוד ריקוד אצל אלוה וובלון.

באחד הימים שמעתי שיחה בין נערה והמורה לריקוד, שבו הוכר שמו של יצחק דנציגר. פניתי לנערה וביקשתי ממנה שתצא החוצה. סיפרתי לה שאני בתו, ושהייתי רוצה לפגוש אותה. היא הבטיחה להפגיש אותנו בכיתה.

ילד וילדה יפים ונהדרים, שנולדה להם ילדה, ולהתחתן הם לא יכלו.

נערה מחדרה

אני, בתמימות של ילדה, השללמתי לה את הסיפור ואמרת הילדה הייתי אני. חיבקתי את אמי והרגשתי שאני עושה את זה כדי לשמור עליה, שהיא תישאר בשבילי שלמה.

צמות, ורווח בין השיניים. עד שפעם, כששיחקתי מחננים עם בנות, אמרה לי כת אחת: "אותך מצאו באוניה!"

איך יכולתי ללכת עם זה להוריי הנהדרים? הכנסתי את זה ללב, וניסיתי לשכוח. ופיתאום התחילו עוד ילדים להגיד לי את זה. עד שיום אחד הלכתי ישירות לאמא שלי, ושאלתי.

אני זוכרת את זה כאילו זה היה היום. היא ישבה וסרגה שימלה לבונה שלי. היא סיפרה לי בנחת שהיו פעם

האשה הראשונה של דנציגר היתה מריאן, נוצריה יפהפיה, שאותה הכיר באנגליה. בת לאב סקוטי ואם בורמאית. מישפחתו של יצחק התנגדה לנישואין.

אמא תהילה קצמן, צעירה יפהפיה מחדרה, הכירה את יצחק בשפת-ימה של תל-אביב, והיתה אמה של תמר. היא מסרה אותה לאימוץ.

דנציגר הצעיר (פטר) היה דמות רומנטית. אביו היה בעל בית-חולים פרטי בתל-אביב.